

RİNDANE

İki Aylık Şiir Dergisi

Sayı 1 • Ağustos–Eylül 2026

BU SAYIDA

Raslantı Suları 3 <i>Kalender Yıldız</i>	Ne Çıkar 23 <i>Bünyamin Kartal</i>
Deli Gömleği 4 <i>Süleyman Aydın</i>	Sen Dahil Hiç Kimse 24 <i>Murat Engizek</i>
İbrahim 5 <i>Uğur Öztavlı</i>	Varamadığım Sen 25 <i>Bayram Toper</i>
İşin Aslı 6 <i>Hamza Yalçın</i>	Bir Gün Yazacağım 26 <i>Mehmet Ali Dağ</i>
Şiirin Sayıları 7 <i>Mücahid Sağman</i>	Aşkınla Kavrulayım 27 <i>İhsan Yalçın</i>
Sürgün 9 <i>kuzucuk</i>	Derviş 28 <i>Abdussamed Gezen</i>
Ah Be Abim 11 <i>Müslüm Katrancı</i>	Dervişin Yolu 29 <i>Emrah Özçelik</i>
Curriculum Vitae 13 <i>Tamer Karabulut</i>	Hatırlama Yolcusu 30 <i>S.R.Ş.</i>
Gölgede Kalan 15 <i>Zeynep Leyla Erdem</i>	Rindane 31 <i>Kul Rıza</i>
Kayıp 18 <i>Merve Dinçarslan</i>	 32 <i>Firkatî</i>
Müzehher 19 <i>Mehmet Süllü</i>	Yazılan Hükme Rıza 33 <i>Revaha Kürün</i>
Bana Bir Gemi Getir 21 <i>Mehmet Zeki Dinçarslan</i>	Nakş-ı Abım 35 <i>Tarık İnce</i>

Başlarken

Kolaylıklar çağında yaşıyoruz. Zamanların en iyisi... Her istediğimiz her an elimizin altında bulunabiliyor. Düğmeye basınca ışığa erişiyoruz, musluğu çevirince suya. Ancak her kolaylık, beraberinde soru işaretlerini de getiriyor. Hayat kolaylaştıkça duygular örseleniyor. Zamanların en iyisi, zamanların en kötüsüne dönüşebiliyor. Kalbin kaleleri; sanallığa, yapaylığa ve mekanik olana teslim oluyor birer birer. Mesleklerin yapay zekaya devredilmesi gibi, hisler de sanal medyanın yapay algoritmalarına teslim ediliyor. Zihinsel aktivite gerilerken, kalbî düşünce günden güne zayıflıyor.

Büyük bir akışın ortasında kalmışız. Teslim olmak bir zor, direnmek bambaşka bir zor. Çoğunlukla, hiç direnmeden teslim ediyoruz en sağlam burçlarımızı. Akıl çağı, aptallık çağına dönüşüyor; inanç çağı ise kuşku çağına.

İnsanın robotlaşmasının, düşüncenin sanallaşmasının, duygunun yozlaşmasının karşısında kim duracak? Karşımıza çıkan bu soruya cevap bulmakta güçlük çekiyoruz. Kılıcı elinde bir geçmiş zaman kahramanı çıkıp gelse, bu akışı durdurabilir miydi? Çok zor. Bu devasa taarruzun karşısında dursa dursa yine bir ozan, yine bir şair durabilir. Akışa teslim olmayacak bir tek yürek varsa o da bir şairindir. Dünyanın yegâne ümidi, hâlâ şiirin saf sesindedir.

Suların çekilmesiyle denizin ortasında beliren adacıklar gibidir şiir. Herkes tek tek teslim olmuşken, mağlup olacağını bile bile savaşa girecek bir yiğit varsa, o da bir ozandır. İşte bu amansız taarruzun son savunma hattı, bu şiir adacıklarıdır. Sanallaşmanın karşısında belki fiziken duramayacak, belki nihayetinde yenilecektir; ancak kalpten dökülen tek bir mısra bile, hiçbir şey yapmamış olmaya karşı bir direnişin remzidir.

Rindane Şiir, işte bu yalnız adacıklardan biri olmak hedefiyle yola çıkıyor. Sadece şiirle var olacak, sadece şiirin sesini yankılatacak. Kalpten dökülen mısralar, kalbi hedef alan sanallıklara savrulmuş birer kılıç darbesi olacak. Sonunda yenilecek de olsak, en azından dövüşerek yenileceğiz. Bakalım bu işin sonu nereye varacak?

Rindane Şiir

Raslantı Suları

Kalender Yıldız

kuşluk vakti kabartmış tüylerini
uyku mahmuru alaca bir baykuş
karıncalı kolları güneş yanığı
parmağı tetikte çilli bir oğlan
gözü baykuşta bekliyor pusuda
bilgelik darağacı baykuş bilmiyor
toplanmış tetikte aşka duyulan öfke
parmak uçlarına karıncalar

aynasız günlerin acısı kalbinde
küçük bir cep aynası
tutmak için içindeki volkana
tetik düştü baykuşun gözünde
parladı yansıması güneşin
önce tetik mi düştü yoksa
aynanın yansıması mı baykuşun gözlerine
kim tuttu o aynayı baykuşa

Deli Gömleği

Süleyman Aydın

Deli gömleklerini yerlere atıyor Őehre uğrayınca divaneler
Arkalarından topluyorum aklım nasır bağlamış
Kırk yamalı torbamdan kuş yuvası düşüyor
Minyatür atlar geçmek zamanı caddeyi boydan boya
G  l goncası çok köşeli bir obruk a ılıy r meydanın ortasında
Vitrinlerde bir güzel manken yankılanır  ığlığı
Bekliyor bir g  l yetiřsin
Kanatsın ruhunu okřarken istemeden
Pamuđa dolanmış gibi dikenli dal parçası
G  t  rs  n istediği kadar çıkarken boğazımdan
şimdi sayım zamanı
Sabah saldıklarıımı akşam çağırıyorum
Arkama takılıyor gövdesi eksik başlar
Sırtımda karıncadan y  k çalmış ince sicim yarası

İbrahim

Uğur Öztavlı

Çocukken kalem çalmıştım,
Çocukken günahlar masum pişmanlıklar çarpıcı olur
Allah'la tanıştığım vakitlere denk geliyor suç mahalli
Çok özür diledim Allah'tan
Cevap gelmedi

Sonra mektup yazdım Allah'a
Koydum posta kutusuna
20 sene geçti aradan ve bir mektup süzüldü kapının altından
Şöyle diyordu
"Yolun yol değil İbrahim!"

Yemin ederim, adım İbrahim olsa
İnanacaktım Allah'a

İşin Aslı

Hamza Yalçın

Merhaba noter bey; ben geldim
Bu çok önemli belgeleri getirdim
İhtiyacım olan bir aslı gibidir

Gerçi söyler misin noter bey
Aslının da aslı, aslı gibi mi?
Mürekkep farklı, kâğıt farklı
Zaman farklı, çıkan farklı değil mi?

Aslı'nın peşindeki Kerem gibiyim
Yoksa neden sana para vereyim
Bas damgayı, düş kaydı
De ki: Kerem gibidir

Şiirin Sayıları

Mücahid Sağman

Madalyonun diğer yüzü.

1, 2, 3...

Ne anlama gelir ki,

Güneşin dönüşü kimi zaman

Ve gezegenlerin zamana meydan okuyan azmiyle

1, 2, 3

Bir sporcunun ihtirasını arzuya dönüştüren ritmik kavga

Bitişi değil başlamayı hesap eden kirli bir şiir

1, 2, 3

Henüz bitmeden şehvetli arzusu

Kimi askerlerin savaşa giriş marşı

Manakin kuşu gibi sevgilisinin göğüslerine ulaşan ellerinde büyü.

Süleyman'ın sarayı yerle bir olsa da ekmeği elinde koşan adam

Sayamaz adımlarını ve lokmalarını çocuklarının,

1, 2, 3

Her gün doğurur toprağa dokunan kadınlar

Gözleri kan çanağı olan terli adam zifiri karanlıkta el yordamı Tanrıya ulaşmak ister

Adam ve kadın analitik felsefenin farkında olmadan birleşir

Rahme düşen kirli paslı esmer çocuk bilmez saymayı

Ölene kadar da anlamaz zaten ölümün ve yaşamın rakamlarını

Kaç nefes aldın art arda kaç kere kokladın öfkeyi

1, 2, 3

Banka gişelerinde sarsıcı sonuçlar

Kaç kişiye daha kusmuğu ile ilham olacak palyaço

Adamlar borsa kuyruğunda annelerinin hamur kokusuna ihanet ediyor

Bakır kaplı bir leğenin içinde dünya tersine göç ediyor Avrupa'dan Asya'ya

Önce Çehov ve Gorki'ye selam durup tiksinti ile bakıyorlar Macaristan'a

Sonra soğuk kışına aldırış etmeden hiza ile savurgan Tendürek yamacında

1

Kutsal bir kâsedeyse mahvına sebep
Aynı zamanda kibirli kursağında ölümsüz sıkılganlığına
Ve üstlenilmiş suçların gölgesinde buğulu ve mahrum

2

Henüz ne olmadan aktı havuzuna sessiz yığınlar
Ne Homeros'ta yer buldu kendine ne Tevrat'ta
Doğursaydı bir günahkarın dölünden
Girseydi otlaklara çıplak ayakla
Bedeni sarayın fahişelerine sıcaklık katan iblise teşne olsaydı yani Mezopotamya olsaydı
Öyle ölebilir miydi
Yani sayılara sığar mıydı ergen gözlere

3

İsmail ne istemişti soran var mıydı
Ne münasebetle boğazını koymuştu bıçağın altına
Mecnun olsa bilirdi sayıları
Oysa son akşam yemeğinde ne Pavlus'un inleyen sızısı ne de Yahuda'nın bıçağı bilenmez
Şimdi son ayın kıvrılarak Adem'in soyuna kan kusturdu...

Sürgün

kuzucuk

ölmemeli insan

bir istasyonun soğuk camındaki

yabancıyı görmeden

sürgün kanlı bir gece, sessiz çöker üstüne

yavaş yavaş kararır, içinde kaybolursun

bilmediğin bir dilin kör cahili olursun

yabancı bakışlarda zamansız boğulursun

yaşlı kadınlar görür, anneni hatırlarsın

annem dersin, ne oldu? yanımdaydın her zaman

nasılsın? neredesin? görmedim bunca zaman?

yalnızlık öyle tuhaf, birden düşmez yüreğe

önce değişir adı, yaşanan sokakların

sonra diller değişir, en son hatıraların

tren düdüğü kadar kederli vakitlerde

"sürgün!" dersin sessizce, "ne bıraktın elimde?"

akşam bulutlarını, keser uçak izleri

sürgün olan insanın dalgın bakar gözleri

uçuşur perde perde memleket resimleri

arkadaşlar, hatıralar, anne baba sesleri

dönebilir mi bilmez, ait olduğu yere

ölümü kabullenir, alışır gecelere

fakat her daim zaman, böyle doğrudan akmaz
kırılır tutunduğun içindeki yelkenler
savrulursun ölümden, alıştığın hislerden
dönmek fikriyatını içinde ezemezsin
sigaranla yakarsın, bir ümit ki kül olur
tutuştukça külleri her bir yana savrulur

gözlerini bir duman yakar da anlamazsın
yangını söndürmeye bir eş, bir dost ararsın
men hattına gelince anlarsın başka dost yok
Rabbim beni bırakma, bu yük artık bana çok

ölmemeli insan
sürgünün soğuk aynasında
ölümünü görmeden

Ah Be Abim

Müslüm Katrancı

ah be abim,
şimdi sana memleketten söz açsam
anlatmaya nereden başlayacağımı bilmediğim
bir hatıraya başlıyor gibiyim.
olsun.
ben zaten uzun zamandır
anlatabildiğim şeylerden konuşmuyorum.

insan bazen bir ömrü terk ediyor da
bir akşamüstünü terk edemiyor.
ben edemedim.

arada bir,
hiç yoktan,
uzaktan bir türkü sesi geliyor.
sanki biri yıllardır adımı çağırıyor da
dönüp bakamıyorum.
dönsem kimi göreceğim onu da bilmiyorum.

mesela babam öleli kaç yıl oldu,
artık hesabını tutamıyorum.
ama bazen bir kapıyı açarken
arkamdan seslenecekmiş gibi geliyor.
tuhaf şey.

bazı şeyler bizden asla gitmiyor galiba.
bir eşğin üstünde,
bir sandalyede,
bir çay bardağında kalıyor.

ve güzel abim,
bazı geceler
şu koca dünyadan değil de
bir bakkalın önünden,
bir yaz akşamından,
bir çocuk sesinden mahrum kalmışım gibi
üzülüyorum.
sanki bir yere geç kalmışım da
oraya artık hiçbir vasıta gitmiyormuş gibi.

işte tam böyle gecelerde,
geç kaldığım o yeri özlediğimi anlıyorum,
adını bilmediğim insanların selamlarını,
fırın önünde sıcak ekmek beklerken,
duyduğum akşam ezanını,
çay ocaklarını, taburelerini,
eve çağrılan çocukları.
ve bir daha kimsenin
aynı insan olarak dönemediği günlerini.

o vakit anlıyorum abim,
memleket dediğin şey
gidilen değil,
geri dönemediğin yermiş.

insan yıllarca uzaklarda yaşayabiliyor da
bazı akşamlar hala
çocukluğuna yürüyerek gidiyormuş.

Curriculum Vitae

Tamer Karabulut

Azığım yavan ekmek
Bineğim Körpe çalıktır
Ayağımda Ermenek
Eynim çürük çarıktır

Yedi bahar devirdim
Tek başıma yunmadan
Sekizde babam öldü
Dağlar deviren adam

Kürd Memedin davarı
Terekeden gördüğüm
Ondan sonra başladı
Dağlara sürgünlüğüm

Ayın şavkı döndürür
Alıcı albastıya
Daşın gölgesi ürür
Canı katar ardına

Kopasica ödüme
Dolar da ifridini
Öperim incitmeden
Anamın tülbindini

Belledim evim diye
Dağlara sığınmayı
Merhamet dileyince
Mushafa sarılmayı

At sürerek büyüdüm
Dünyaya dalaşarak
Yaramdan sızan kanın
Adı artık yaşamak

Az konuşur yetimler
Genzinde şiir durur
Gece kırlar yediler
Rabbiyessir der durur,

Böğelele tutmadıysa
Çayımı kaynatırım,
Nefesimden kalanla,
Bir türkü patlatırım:

*Güyer bostanım güyer
Su gelir bendi döğer
Hem öksüzüm hem yetim
Her gelen beni döğer*

Gölgede Kalan

Zeynep Leyla Erdem

İnsan, kalbiyle dünya arasında sıkışınca,
Önce sesini kaybediyor, sonra gölgesini...
Ve bir gün geliyor, çaresizliğini omzuna alıp
Kimsenin adını bilmediği uzaklıklara yürümek istiyor.

Ben, hep gölgede büyüdüm;
Kök salacak bir toprak bulamadan,
Dallar vermesi beklenen yalnız bir çınar gibi...
Belki de bu yüzden kendime bile geç kalışım...
Belki de bu yüzden, hiçbir yere ait olamayışım...

Her şey yolundaymış gibi yaşamak,
En ağır yorgunlukmuş meğer.
Biriktirdim söylenemeyen cümleleri,
Tutulamayan sözleri, yarım bırakılmış hikâyeleri,
Uzaklaştıkça çoğalan mesafeleri
Ve yarınlara küsen umutları...
Hepsini içimde sakladım, kimse görmedi.

Her şeyi gördüm ben, Mira:
İnsanın kendi kalbinden sürgün edilişini de,
Hayallerimin kurşuna dizilişini de...
Yine de çocukluğun göğünde umut diye bir kuş yaşardı;
O zamanlar dünya, ölümü bekleyen insanların ülkesi değildi,
Her kış, baharın habercisiydi.
Şimdi ise mevsimler bile içimde üşüyor.

Ben korkularıyla büyüdüm.
İlk adımlarımı belki annem bile hatırlamaz,
Ama onun sustukça büyüyen çığlıkları...
İşte onlar, gecelerimin hiç dinmeyen yankısıdır.

Canım yandı, öyle yandı ki..
Mutsuzluğun paslı parmaklıkları arasında çırpınırken,
Önce güneşi unuttum, sonra gökyüzünü,
En sonunda da kendimi.
Bedenime sığmayan ruhum,
Yaşadığım her şeyin tek şahididir.

Dünya, çocuklara anlatıldığı kadar güvenli değildi;
Gerçeklerin ortasında hep tetikte yürüdüm.
Bazı insanlar, nefes almayı bile mücadele ederek öğreniyor.
Geçmişimi sormayın, bugünümü de..
Kaygılarımı, sessizliğimi,
Yalnızlığın kuytularında adını unutan çocukluğumu...
Hiçbirini...

Özgürlüğe hasret bir kuşun,
Demir parmaklıklara alışmasını nasıl anlatabilir insan, Mira?
Hani rüyalarda koşarsın da bir türlü ilerleyemezsin ya...
Ne kadar çırpınsan da aynı yerde kalırsın;
Ben, çaresizliği tam da orada tanıdım.

Ve sen... Sen gidince,
Evin duvarları büyüdü, sessizlik konuşmaya başladı,
Gölge bile benden uzaklaştı.
Şimdi kimse kaybolan umutlarımı sormasın,
Bazı kayıpların mezarı olmaz.

İnsan, yaşamaya devam eder,
Sadece içindeki ışık çekilir,
Geriye uzayıp giden bir gölge kalır.
Ben artık biliyorum...
Limanı olmayan denizlerde yüzme bilmeden yaşamak mümkündür,
Ama insan, en çok kendi gölgesinde boğulur.

Kayıp

Merve Dinçarslan

Sıcak bir rüyanın soğuk sabahında;

Öyle bir yerdeyim, zindan değil.

Düşlerimi tevil edecek doğru sözlü bir dost yok bana.

Öyle bir yerdeyim, kuyu değil.

Ay ışığı vurmuyor karanlığıma.

Birkaç dirhem biçilse bari, diyorum.

Alın beni buradan.

Kimseler geçmiyor ıssızlığımdan.

Öyle bir yerdeyim, setler çekili değil.

Sınır yok, demir, indirilmemiş gökten.

Öyle bir yerdeyim, Yunus'un karnında değil

Kıyıya ulaştıracak bir dal parçasına hasretim.

Öyle bir yerdeyim, gövdesinde soyunup şeytani bir suça bulaşacağım bir ağaç yok.

Tanrının vereceği birkaç kelimenin dilencisiyim.

Öyle bir yerdeyim, ne bir Selâ ne bir Ağıt sesi duyulur.

Bir Kürek Toprak'tır istediğim yegâne Hediye.

Düşünülmemiş paketleri açıyorum sahte bir tebessüm ile.

Öyle bir yerdeyim, soğuk demir çekmeceler içinde değil.

Ve nedendir hiçbir bağış karşılamaz tedavimi...

Öyle bir yerdeyim işte

Ne olursun bul beni.

Müzehher

Mehmet Süllü

Bugün yeni bir ben takınmışsın kendine
Siyah yıldızlar tenini delip geçiyor
O gül yüzün müzehher

Işık her zamanki gibi gözlerinden kırılıyor
Etrafta dört nala koşturan o masum,
Temiz bakışların
Göz bebeklerin müzehher

Duruşun eski bir masalı hatırlatıyor sanki
Mavi ve sarının muazzam keşişimine mi özendin?
Endamın müzehher

Yaprakla ardıma düşen bir tırtıl idin
Büyüdün, büyüdün
Bir kelebek gibi gülüme girdin.
Varlığın müzehher

Senin kalbin, bulutlarda koşturan çocuklar gibi
Umut meraklısı
Yeryüzündeki incilerin, en berrakı en hası
Gönlün müzehher

İpince bir haykırış, ardından
Ardından dalgalı bakış
Gömleğindeki suskun nakış
Fikrin müzehher

Parmak uçlarından başlıyor bahar
Avuçlarında tomurcuk çiçekler
Yine burnumda kokusu ile
Ellerin müzehher

Sen beraber açalım çiçekleri dedin
Bende mevsim sonbahar
Ne var ki bizim gerçeğimiz
Hayalin ardında gizli
Hayalin yanımda ve ardında her daim
Nâzende sevdiğim, ismin müzehher

Bana Bir Gemi Getir

Mehmet Zeki Dinçarslan

şair bana bir kerre
kalbinden bahset
suya tuttuğun zaman
gün ısıyor mu?

bana bir gemi getir
gemiği yalnız
resimli mecmualarda gören çocukların
düşlerine armağan edeceğim

vakanüvisler bilmezler
kılıçtan kan damlarken
savaş meydanlarında
yükselen kokuları
gül kokusu değildir ha!
şiire ve yiğitliğe yakışmaz da

ve şairler bilmezler çocuk uykularının rüyalarını
anlatmaya kalksalar da

sen bana bir gemi getir
güzellenmiş kenar mahallelerin
boyası dökük balkonlarında
tek kalmış barakalarda
avuç içi kadar boşluklarda
onlarca çocuk
tek gerçek o oyun
tek gün o gün gibi oynarlar
bilmeden gemileri
gemicilik oynarlar
arabaya binmeden araba sürerler
hayaller okyanuslardan engindir ya
sen yine de gemiyi getir

sonra bana bir ağla
bana bir yağmur ağla
gözlerim ne zamandır kurumuş duygusuzluktan

şair bana elinle
bir hayal çizersin mi?
tersine dönse dünya
yine de gülersin

bir haykırış sonrası
boğazın yırtılsa da
hakikat için kendi
canından geçer misin

bir devrimin yolunda
düşer sancak ilk başta
dağılsa hayırhahlar
hayalimde oynadığım
gemimi verir misin?

Ne Çıkar

Bünyamin Kartal

Göğüs kafesimin orta yerinde volkanlar patlatıyor leblerinden damlayan ay parçası,
Çehreni sıcak bir yudum gibi bir solukta alelacele sarmak istiyorum kollarıma,
Sen ki yeryüzünün en harlı sevdası,
Ne çıkar ki ikliminde ayak izim olsa.

Huzur veren bir çalgının telinden yükselen tını gibisin,
Havada, kokuda, bakışta, yerde, yuvada yakalasam kara gözlerini,
Sen ki göğün derinliklerinden toprağın bağrına yağansın,
Ne çıkar ki bir kere de ben okusam senin renkli türkünü

Bir lahza ah etme sakın benden,
Karıncı yuvasında kırıntı kırıntı biriken şarkımsın sen benim.
Lalelerin karanfillerin ve tomurcuk güllerin kokusuna sarayım seni,
Ne çıkar ki bir kere senin mahpusunda da mahkûmun olsam.

Sen Dahil Hiç Kimse

Murat Engizek

Olur ya sisli bir hayat kalır elimizde
Yağmurlu akşamlar, sus pus...
Bir güz penceresi gibi ışıltılıdır ölüm,
Vurur da karanlığa zımparasını,
Gelir kıvrıla kıvrıla alınma,
Yaralar beni.

Sen dahil hiç kimsedir sevgilim,
Uzun uzun sevmemin yorgunluğu.

Nasılsa gururludur zaman;
Saçını okşar da çocukların,
Uçsuz ve sonsuz salıncaklar bahşeder,
Uykulu ama çokça masalsı yarınlara.

Sen dahil, ben de sevgilim,
Usul usul ve utangaç bakışlarla mahzun;
Hırpalanmış bir hayal geçer yanımızdan,
Oturup söyleşiriz kalbimiz ulu orta,
Olur ya sisli bir hayat kalır elimizde.

Varamadığım Sen

Bayram Toper

Mesafeler sustu sanırdım, meğer içimde büyümüş.
Adını anmadan geçen günlerin bile içinde sen varsın.
Rast gelmedi gözlerin, ama yokluğun hep benimleydi.
Yokluğuna alıştım derken, en küçük şeyde sana dönüyorum.

Hangi yola baksam, varamadığım sen çıkıyorsun karşıma.
En sessiz geceler bile senden daha uzak değil bana.
Adını anmaya korkuyorum, gerçekleşmeyecek bir dua gibi.
Ruhum sana varırken, ömrüm yetişemiyor.

Bir Gün Yazacağım

Mehmet Ali Dağ

Bir gün yazacağım kıymetlim,
Hem de her kelimesinde seni andıracak mısralarla...
Sayfa sayfa, cilt cilt anlatacağım seni cihana.

Belki yetmeyecek kelimeler,
Ama senin için yeni kelimeler türeteceğim.

Gözlerin bana ilham olacak, ben de durmayacağım;
Yazacağım kıymetlim, yılmadan, usanmadan!
Seni sana, seni cümle cihana...

Görülmemiş bir eser, hiç duyulmamış mısralarla anlatacağım güzelliğini.
"Hürriyet nedir, nasıl yaşanır?" sorusunu akıllardan sileceğim.

Çünkü seninle başlayan bir özgürlüğe,
Maziden kalma bir lügat ile devam edemem.

Senin adın bile geçmeyecek;
Ama hiç, benim yazdığımı bile bilmeden anlayacaksın
Bu satırların senin için yazıldığını.

Toprak kokacak sayfaları...
Burnundan zihnine, zihninden kalbine yayılacak;
Ve toprak hürlüğü, hürriyet, seni getirecek ilk akıllara...

Aşkınla Kavrulayım

İhsan Yalçın

Şefkatinde gizlenen şifânın hürmetine
Sevgili! Sıkıca sar sar ki şifâ bulayım
Bu ihtişamlı derdin cefânın hürmetine
Çözölsün bütün esrar sırlardan kurtulayım

Sadâkat defterinde adım bulunsun diye
Gözlerim izlerine bakıp avunsun diye
Kırık dökük bu sevgim kabul olunsun diye
Peşinde geçsin ömrüm yolunda yorulayım

Ümidime kasteden çaresizliği yenip
Kor ateşi su yapan muhabbete güvenip
Kavuşmanın yolunu pervaneden öğrenip
Aşkınla kavrulayım... aşkınla kavrulayım

Derviş

Abdussamed Gezen

Derviş gördü Âdem'i cennette

Biz daldı sandık.

Bekledi zamanın doğrusunu

Biz unuttu sandık.

Dokundu ruhumuzun aşka bakan zehirli tarafına

Panzehiri oldu dervişin sessizliği.

Düşünceler tutsaktı artık

Dil boyun eğdi sessizliğin yüceliği karşısında.

Hiçbir disiplin geçerli değildi.

Kaç kuram dayanabilirdi bu bătıla?

Büyülü gerçeğin ışııyla aydınlandı karanlığın bilinmezliği

Ve gerçek

Tüm çıplaklığıyla karşımızdaydı.

Dervişin Yolu

Emrah Özçelik

Gözlerini tek bir noktaya dikmişti ihtiyar.
Cebinde bir avuç toprak,
Dilinde yarım kalmış bir türkü...

Ne yol bitti yürümekle,
Ne de menzil yaklaştı adım attıkça.
Zaten yürümek,
Varmak için değilmiş, geç anladı.

Sustu.
Kader dediğin,
Alnın çizgilerinde değil,
Ayaklarının altındaki o tozlu patikada saklıydı.
Çünkü her seçim, yeni bir düğümdü ipekte.

Bir derviş fısıldadı rüzgâra karşı:
"Dünya bir handır, konan göçer.
Yolcu yolunda gerek,
Gönül ise asıl evinde..."

Hırkasını rüzgâra bıraktı,
Kendini ise zamana.

Hatırlama Yolcusu

S.R.Ş.

Unutmak ümidiyle sığındığım uykumda
Yine aynı ses yankılandı
İçimin uçurumlarında;
“Hatırla!”...

Rüyaya dalarken uyandığım hakikat
Dalğanın ötesinde okyanus
Bulutun ötesinde gökkube
Zıtlığın içinde teklik
Hiçliğin idrakinde bir’lik...

Kendi derinliğimde küle dönüp
Yeniden var oluşum...
Ah benim ezelden ebede uzanan biricik yolculuğum...

Rindane

Kul Rıza

Raks ederdi o damla-i yağmur,
İsmi aşk içre, her bağı mâmur.
Nisyan ile malul o sulu çamur,
Dane dane vurur, kalbe umur.
Aslı hayal imiş, harflere sur,
Nice er sırlanır kelâmda mahfuz,
Esrık o âşık hep şiirle yorulur.

• • • •

Firkatî

Bilmezsın elemi, bağın tarumar olmadı
Sen bana firkatten rengi solmuş bir gül getir

Sanma figân kârındır, beyhude eyleme feryat
Sen bana firkatle ah eyleyen bir bülbül getir

Dost elinden yâre almadın, meclisin hep handandır
Sen bana yârden cefa çekmiş bir bîkes getir

Çakar berkler, kopar tufan benim bu asumanımda
Sen bana asude, mutedil bir iklim getir

Firkatî, huzur bulmaz kimse bu âdem bezminde
Sen bana rindî, aşıkların gülzârı bir yer getir

Yazılan Hükme Rıza

Revaha Kürün

Karanlık çöktü mü sanırsın sokağıma?
Dert dediğin, bir misafır geldi ocağıma...
Yıkılmak bize göre değil, bükülürüz de kırılmayız,
Çünkü biz, derdi verenle arayı bozmayız.

Felek vurdu sınırlar, oysa imtihan bu,
Gözümde akan yaş değil, kalbin abdesti bu.
Yandıkça pişer insan, sabretmezse ham kalır,
Bu dünya geçer gider, geriye aşk kalır.

Yıkılmam bu derdin ağır yüküyle,
Ben boyun eğirim O'nun hükmüyle!
Karanlık sarsa da dört bir yanıma,
Zikirle parlatırım her bir anımı.

Arabesk diyorlar bu bitmez sızıya,
Ben "Eyvallah" dedim alın yazıya!

Sırtımı yasladım, sarsılmaz bir dağa,
Düşsem de kalkarım, muhtaç olmam sağa sola.
Gönlümün sarayı edep ile örülü,
Gözlerim yollarda, O'na doğru kurulu.

Işık sönmez, eğer menzilin O ise,
Hüzün bitmez, eğer derdin dünya ise...
Biz dertle parlayan, sabırla demlenenlerdeniz,
Yıkılmayız, çünkü biz "O'ndan geldik, O'nayız".

Yıkılmam bu derdin ağır yüküyle,
Ben boyun eğirim O'nun hükmüyle!
Karanlık sarsa da dört bir yanımlı,
Zikirle parlatırım her bir anımı.
Arabesk diyorlar bu bitmez sızıya,
Ben "Eyvallah" dedim alın yazıya!

Nakş-ı Abım

Tarık İnce

Ey mağlûbiyet-i kübrâm...
İstirabım, virân gururumdan arda kalan nişâne-i iftiharım...
Gayrına cümle cihânı ağyâr bildiğim...
İslanmış seccademın kible-nümâsı...
Şevkim, hasretinle harlanan mahrem niyâzım...
İrgalanıp gafletimden, zikriyle uyanışım
Ülfetine bende, hasretine mahzûn olduğum...
Gönül kalemin mahfuz burcu...
Rücû ettiğim, sarsılmaz vakârına...
Edasına meftun olduğum...
Lâl olduğum sükûtuna...
Ümidim, dualarımın en mahrem âmîni...
Gecelerimin Arş-ı Âlâ'ya yükselen hazin münâcâtı...
Ukbâda müyesser vuslat niyâzım...
Rûhumun sükûnu, cür'et ettiğim yegâne emân...
Bâkî me'vâda vuslat ümîdiyle yandığım...
Ey nakş-ı âbım...
Teslîmiyetim, mağlûbâne...

KÜNYE

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mehmet Zeki Dinçarslan

YAYIN KURULU

Süleyman Aydın, Mehmet Zeki Dinçarslan, Tamer Karabulut

DİZGİ & SAYFA TASARIMI

Yayın Kurulu

WEB TASARIMI

H. Yalçın

YAYIN TÜRÜ

İki ayda bir yayımlanan yaygın şiir dergisi

YÖNETİM VE İLETİŞİM ADRESİ

Aziziye Sokak No:24 Tecde Yeşilyurt/Malatya

mdincarslan@gmail.com

ISSN

3149-9732

© 2026 RİNDANE ŞİİR. Bu dergide yayımlanan yazıların her türlü yayın hakkı saklıdır. Kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz. Çıktı alıp okuyabilirsiniz.